

CENNET TEKELCİSİ Mİ?

Can We Monopolize The Paradise?

Prof.Dr. Süleyman ATEŞ

19 Mayıs Üniv. İlahiyat Fak. Öğr. Üyesi

İslâmî Araştırmalar Dergisi'nin Temmuz 1989 sayısında Prof.Dr.Talat Koçyiğit imzasıyla «Cennet Mü'minlerin Tekelindedir» başlıklı bir yazı yayınlandı. Bizim, yine bu Dergide, bize saldırılara cevap olarak yazdığımız makaleyi red gayesiyle kaleme aldığı bu yazısında sayın Koçyiğit, daha önce bize insafsızca saldırınları da şiddet bakımından hayli geride bırakmış. Profesörlüğe kadar gelmiş bir kişi, cennetin, hiç kimsenin tekelinde değil, Allah'ın mülkü olduğunu, Allah'ın, dilediği kulunu oraya koyabileceğini bilmezlikten gelmesi ne kadar gariptir. Bu arkadaşımız, bu tutumuyla, cenneti kendilerine özgü sanan Kitâp ehlinin mantığını kullanmış olmuyor mu? "Yahûdî, ya da hıristiyan olanlardan başkası cennete giremez." dediler. Bu onların karıntısıdır. De ki: 'Doğru iseniz delilinizi getirin.' Hayır, kim işini güzel yaparak özünü Allah'a teslim ederse onun mükâfâtı Rabbinin yanındadır. Onlara korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir." (2.Bakara Sûresi: 111-112)

Şimdiye kadar hiç kimse, cennetin, insanlardan bir grubun tekelinde olduğunu söylememiştir. 17İsrâ Sûresi'nin 54. âyetinde, müşriklere hitâben: رَبِّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ Rabbiniz sizi daha iyi bilir. Dilerse size merhamet eder (acıır), dilerse size azâb eder. Biz seni onların üzerine vekil göndermedik." buyurulmaktadır.

Hiz. Muhammed Aleyhisselâm dahi kimseye vekil gönderilmemiş, kimse hakkında kesin hüküm vermemiş iken Bay Talat Koçyiğit, bu yetkiyi nereden almış da cenneti mü'minlerin tekeline sokmuş. Yani cenneti mü'minler mi dağıtacak? Âyette hitâp, müşrikleredir. Âyetten, Allah'ın, dilediği takdirde müşrikleri dahi cennete koyacağı anlaşılmaktadır. Kim O'nun irâdesine karışır? Kim O'nun kâhyasıdır? Ebû's-Suûd Efendi, bu âyetin tefsirinde, hâtimeyi ancak Allah'ın bildiğini, müşrik dahi olsa hiç kimse hakkında kesin hüküm verilemeyeceğini söylüyor.

"يَخْتَصِرُ بِرَحْمَةٍ مِنْ بَشَاءٍ : Allah, rahmetini dilediğine hâs kılar." (3Âl-i İmrân Sûresi: 74)

"أَهْمُ يَقْسِمُونَ رَحْمَةَ رَبِّكَ : Rabbinin rahmetini onlar mı bölüştürüyorlar? (43Zuhruf Sûresi: 32)

"أَمْ لَهُمْ نَصِيبٌ مِنَ الْمُلْكِ فَاذْنُ لَا يُؤْتُونَ النَّاسَ نَقِيرًا : Yoksa onların, mülkten bir payı mı var? Öyle olsaydı, insanlara bir çekirdek zerresi bile vermezlerdi." (4Nisâ: 53)

Sayın Koçyiğit, yazısının baş tarafına gûyâ bizi cerh için birçok âyet yazmış. Gerçekte yazdığı âyetlerin hepsi bizi değil cerh bilakis, desteklemektedir. Biz, Kur'an-ı Kerim'in, evrensel düşünce getirdiğini, dînin söz değil, öz olduğunu, Allah'a ve âhirete inanıp yalnız Allah'a tapan ve güzel amel yapan herkese cenneti müjdelediğini söylüyoruz. Şimdi Talat Bey'in, bizi redd için yazısının başına aldığı âyetlerin meâllerine bakalım:

"Yüzlerinizi doğu ve batı tarafına çevirmeniz iyilik değildir. Asıl iyilik, o (kimsenin iyiliği) dir ki Allah'a, ahiret gününe, meleklerle, Kitâba ve peygamberlere inandı; sevdiği malını yakınlarla, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışlara, dilencilere ve boyunduruk altında bulunan (köle ve esir)lere verdi namazı kaldı, zekât verdi. Anlaşına yaptıkları zaman anlaşmalarını yerine getirenler; sıkıntı, hastalık ve savaş zamanlarında sabrederler, işte doğru olanlar onlardır, (Allah'ın azâbından) korunanlar da onlardır." (2Bakara: 177)

"Erkek ve kadından her kim inanmış olarak iyi bir iş yaparsa, onu hoş bir hayatla yaşatırız, onların ücretini, yaptıklarının en güzeliyle değerlendirerek veririz." (16Nahl Sûresi: 97)

"Tâ ki Allah, inanıp iyi işler yapanları lütfundan mükâfâtlandırsın. Çünkü Allah, kâfir(nankör)leri sevmez." (20Rûm: 45)

"Ancak tevbe eden, inanan ve iyi iş yapanlar; onlar cennete girecekler ve hiç haksızlığı uğranılmayacaklardır." (19Meryem: 60)

"Ve Ben, tevbe eden, inanan ve iyi iş yapan, sonra da yola gelen kimseye karşı çok bağışlayıcıyım." (20Tâhâ Sûresi: 82)

"Ama kim tevbe eder ve iyi iş yaparsa, o kurtuluşa erenlerden olabilir." (28Kasas: 67)

"Ne mallarınız, ne de evlatlarınız size katınızda bir yakınlık sağlamaz. Ancak inanıp faydalı iş yapanlar başka. onlara, yaptıklarının kat kat fazlası mükâfât vardır ve onlar saraylarda güven (ve huzur) içindedirler." (34Sebe': 37)

"Ancak tevbe edip inanan ve faydalı bir iş yapanlar, işte Allah, onların kötülüklerini iyiliklere değiştirecektir. Allah çok bağışlayan, çok esirgeyendir." (25Furkan: 70)

"İnanıp yararlı işler yapanlara, altlarından ırmaklar akan cennetler verileceğini müjdele!" (2Bakara: 25)

Ve aynı meâlde birkaç âyet. Şimdi bu âyetlerin hangisi bizim söylediğimize aykırıdır? Hepsisi de dinin, söz değil, öz olduğunu, Allah'a ve ahirete inanıp sâlih amel yapan herkesin cennete gideceğini, zerre kadar haksızlığa uğratılmayacağını söylemiyor mu? Ancak bazıları sâlih ameli genel zikrederken, bazıları namaz, oruç, zekât, sadaka gibi bazı sâlih amelleri anmaktadır. Ancak sâlih amel sadece bunlardan ibâret değildir. Gerek Allah'a ibâdet, gerek insanlara iyiliğe, güzel ahlâka ilişkin bütün eylemler sâlih amel kapsamına girer. Biz, bundan başka bir şey mi söylemiştik?

Daha sonra sayın Koçyiğit, sözü âmentü'ye getiriyor ve ilkokul çocuklarına verilecek türden âmentü bilgileri veriyor. Bunların, bizim konumuzla ilgisi yoktur.

Sonra bizim, neleri söylediğimizi, nelerin müdâfaasını yaptığımızı ele alıyor ama sözlerimizi amacından saptırarak veriyor. Diyor ki: "Şimdi sayın Ateş'e şu soruyu yöneltmek vâcib olur. Âyet, Hz. İsa'ya inananların müslüman olduklarını söylediğine göre bu, Hz. İsa'ya inanmayanların müslüman olmayacakları mânâsına gelir. Peki gerçek böyle olunca sayın Ateş, Hz. Muhammed (s.a.v.) için de aynı şeyi neden düşünmemiş ve ona inananların müslüman sayılamayacaklarını vurgulayarak söylemeyi neden ihmâl etmiştir?" (s.88).

Belli ki sayın Koçyiğit yazımızı okumamış veya okuduğunu kendi önyargısıyla, istediği gibi anlamıştır. Biz yazımızda, yalnız Hz. İsa'ya inananların müslüman olduklarını söylemedik. Her peygamberin İslâmı getirdiğini, İslâm'ın, sadece son Peygamber'in getirdiğinden ibâret olmadığını delilleriyle izâh ettik. Bütün peygamberlerin mensupları (ama dinin özünden, tevhiidden ayrılmamak kaydıyla), müslüman olduğu gibi Hz. Muhammed (s.a.v.) in Tâbi'leri de müslümandır. Biz, gerek tefsirimizde, gerek söz konusu makalemizde dâimâ peygamberler arasında ayırım yapılamayacağını, Hz. Muhammed (s.a.v.) in peygamberliğini duyanların, onun peygamber olduğunu kabul etmeleri ve ona destek olmaları gerektiğini, herhangi bir peygambere düşmanlık

besleyenin iflâh olmayacağını vurguladık. Asıl amacımız da İslâm'ın egemenliğini kabul eden Kitâp ehlinin de tevhiidden ayrılmamaları şartıyla cennete gidebileceklerini, Kur'an'a dayanarak belirtmek idi. Peygamberimiz (s.a.v.) Necran hey'etine hoşgörü ile davranmış, müslümanları barındırmış olan Hıristiyan Habeş Kralı Necâşi'ye gıyâbî cenaze namazı kıldırmıştır.

Kur'an'ın hemen her sûresinde iyi niyetli, kendini Allah'a vermiş Kitâp ehli övülmektedir. İşte o âyetlerden bir bölüm: "Çünkü onların içinde keşişler ve râhipler vardır ve onlar büyüklük taslamazlar. Resûl'e indirileni dinledikleri zaman, tanıdıkları gerçekten dolayı gözlerinin yaşla dolup taşığını görürsün. Derler ki: 'Rabbimiz, inandık, bizi şahîlerle beraber yaz'. Biz, Rabbimizin, bizi iyiler arasına katmasını umarken neden Allah'a ve bize gelen gerçeğe inanmayalım? Bu sözlerinden dolayı Allah, onlara, altlarından ırmaklar akan, içinde ebedî kalacakları cennetler verdi. Güzel davrananların mükâfâtı işte budur!" (5Mâide Sûresi: 82-85)

"De ki: 'Siz, ister ona inanın, ister inanmayın; o, daha önce kendilerine bilgi verilenlere okunduğu zaman onlar, derhal çeneleri üstüne secdeye kapanırlar: 'Rabbimizin Şâni yücedir; gerçekten Rabbimizin sözü muhlaka yerine getirilir!' Ağlayarak çeneleri üstüne kapanırlar ve Kur'an, onların derin saygısını artırır." (17İsrâ: 107-109)

Kur'an'ın övdüğü bu insaflı Kitâp ehli bilgileri, kendi dinlerini bırakıp da müslüman olmuş değillerdir. Zâten bunların, "Kitâp ehli" diye vasıflandırılmaları, kendi dinlerinde kaldıklarını bununla beraber Kur'an'a inanıp saygı duyduklarını gösterir. Hz. Peygamber devrinde Kitâp ehlinin kitle halinde müslüman olduklarına dair sağlam bir kanıt yoktur. Ancak bunlar iyi niyetli insanlardır. Kur'an'ı duyunca onun vahy olduğunu anlamış ve onun Hak sözü olduğuna inanıp duygulanmış, ona saygı göstermişlerdir. İşte Kur'an, öyle insaflı insanları övmektedir. 29Ankebût Sûresinin 46. âyetinde bu husus gayet açık olarak görülmektedir: "İçlerinden, haksızlık edenleri hariç, Kitâp ehliyle, ancak en güzel tarzda tartışın ve deyin ki: 'Bize indirilene de, size indirilene de inandık. Tanrımız ve Tanrınız birdir. Biz de O'na teslim olanlarız'."

Sayın Talat Koçyiğit, bizim sırf zevâhiri kurtarmak için Hz. Peygamber'e de inanılması gerektiğini söylediğimizi iddîa ediyor. İnsan biraz insaflı olur, yirmi beş yıl süren arkadaşlığı düşünür. Bizi tanımayan biri böyle söylese belki hoşgörülür ama arkadaşımız bizi tanıyor. Biz, bu yaşımıza kadar hiç kimsenin hatırına bir şey söylemedik, bundan sonra da söylemeyiz. Biz beş yaşımızdan beri Kur'an ile haşır neşiriz. Samimî olmadığımız şeyi söylemeyiz ve bu tür ithamları şiddetle ve nefretle reddederiz. Bizi tanıyanlar, âilece nasıl

İslâma bağlı olduğumuzu, hemen her kardeşimin de hâfız veya yarı hâfız olduğunu, babamın çocuklarını, köy hocasına "Eti senin, kemiği benim" diyerek teslim ettiğini bilirler.

Bu hususu böylece vurguladıktan sonra sayın Talat Koçyiğit'in bir iddiasına geleceğim: Gûyâ biz, "Biz, Nûh'a ve ondan sonra gelen bütün peygamberlere vahyettiğimiz gibi sana da vahyettik" (Nisa: 163) meâlindeki âyetten sonra: "Yüce Allah, ilk elçisi olan Nûh'a neyi vahyetmişse son elçisi Hz. Muhammed'e (ikisine de selâm olsun) de onu vahyetmiştir" demekle büyük hatâ (!) ya düşmüştüz.

Neden hatâya düşmüş olalım sayın Koçyiğit? Allah, bütün peygamberleri tevhiîdi yerleştirmek üzere görevlendirmemi mi? Nûh başka bir din, İbrâhîm başka bir din mi getirdi? Enbiyâ Sûresinde peygamberler sayıldıktan sonra: «İşte bu sizin dininiz bir tek dindir, ben de sizin Rabbinizim, bana kulluk edin!» (92. âyet) buyurulmuyor mu?

Yüce Allah, Hz. Peygamber'e hitâben: "Ben, elçilerden bir türedi değilim." (46Ahkaf: 9) demesini emretmektedir. Yani Hz. Peygamber önceki peygamberlerin söylemediği şeyleri söyleyen, bid'atler ortaya atan bir elçi değildir. O da insanlara, önceki peygamberlerin tebliğ ettikleri esasları tebliğ etmektedir. Bu hususu her yerde vurgulayan Kur'an, 42Şûrâ Sûresinin 13. âyetinde daha net olarak ortaya koyuyor:

"O, size dinden Nûh'a tavsiye ettiğini, sana vahyettiğimizi, İbrâhîm'e, Mûsâ'ya ve İsâ'ya tavsiye ettiğimizi şeriat (dîn) yaptı. Şöyle ki: dini doğru tutun (Allah'ın birliğine inanın ve O'nun buyruklarına teslim olun. Hurâfelerle dini yozlaştırmayın) ve onda ayrılığa düşmeyin..." İşte Allah tarafından gönderilen bütün dinlerin esası bu tevhiîd inancıdır.

« مَا يُقَالُ لَكَ إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرَّسَلِ مِنْ قَبْلُ » (Ey Muhammed), sana söylenen senden önceki elçilere söylenmiş olandan başka bir şey değildir. " (41Fussilât Sûresi: 43) âyetinin, peygamberlerin dinlerinin aynı olduğunu vurgulamaktan başka bir anlamı var mı?

Sayın Koçyiğit, "Hz. Muhammed, kendinden önceki peygamberler gibi belli bir kavme gönderilmiş değildir" diyor. Gerçekte her peygamber, ilk hitâbettği, dilini konuştuğu topluma gönderilmiştir. İbrânce konuşan Hz. Mûsâ ve Hz. İsâ, kendi dillerini konuşan topluma gönderildikleri gibi, Hz. Muhammed Aleyhisselâm da kendi dilini konuşan Arap toplumuna gönderilmiştir. Çünkü Cenâbı Hak: "Biz, her elçiye, kavminin diliyle gönderdik ki onlara (gerçekleri) açıklasın." (14İbrâhîm Sûresi: 4) buyurmaktadır.

Bu genel prensibin istisnâsı yoktur. Eğer Peygamber Aleyhisselâm, kendi zamanında başka milletlere de

gönderilmiş olsaydı ona Arapçanın yanında aynı prensiplerin İbrânce, Farsça, Türkçe, Hintçe, Japonca vs. dillerle de indirilmesi gerekirdi. Zîrâ Kur'an'ın Arapça indirilişinin hikmeti, hitâbettği toplumun anlamasıdır: "Biz onu, Arapça bir okuma yaptık ki anlayasınız" (12Yûsuf Sûresi: 2)

"Eğer biz onu, yabancı dilde bir Kur'an yapsaydık, derlerdi ki: 'Âyetleri, anlayacağımız biçimde açıklanmalı değil miydi? Araba yabancı söz mü geliyor?' " (41Fussilât Sûresi: 44)

"Bu da Anakent (Mekkey)i ve çevresindeki (kasaba)ları uyarman için sana indirdiğimiz feyz kaynağı ve kendinden önceki (Tanrı Kitâb)ı doğrulayan bir Kitâbdır." (6En'âm Sûresi: 92)

"İşte bu (Kur'an) da mübârek bir Kitâbdır. Onu biz indirdik, ona uyun ve korunun ki size rahmet edilsin. (Onu size indirdik ki) 'Kitâb, yalnız bizden önceki iki topluluğa (yahûdilere, hristiyanlara) indirildi, biz ise onların okumasından habersizdik (o Kitâbı okuyamıyor, dilini bilmiyorduk)' demeyesiniz. İşte size de Rabbinizden açık delil, hidâyet ve rahmet geldi." (6En'âm Sûresi: 155-157)

Bu âyetlerde hitâbedilen toplumun, kendi dillerinden başka dil bilmeyen ve bundan dolayı daha önce inmiş bulunan İlâhî Kitâbı okuyamayan Araplar olduğu gayet açıktır. Esasen onlar, kendi dillerinde konuşan bir peygambere şiddetle ihtiyaç duyuyorlardı:

"Yemînlerinin bütün gücüyle: 'Andolsun, eğer kendilerine bir uyarıcı (peygamber) gelirse, herhangi bir millettten daha çok doğru yolda olacaklar' diye Allah'a yemîn ettiler..." (35Fâtır Sûresi: 42)

"Ataları uyarılmamış, bu yüzden kendileri de gasfet içinde kalmış bir toplumu uyarman için (seni gönderdik)." (36Yâsîn Sûresi: 6)

Evet, bu âyetler, Hz. Peygamber (s.a.v.) in, Arapça konuşan ve İlâhî bir Kitâba sâhib bulunmayan Arapları uyararak için gönderildiğini, gayet açık olarak anlatmaktadır. Ama bu, mesajının dili bakımından böyledir. Mesajının içeriği, evrenseldir. Bütün peygamberlerin mesajları da muhtevâ bakımından evrenseldir. Çünkü anlattığımız üzere peygamberlere verilen mesajların sadece dili farklıdır, içerik aynıdır. Bu içerik tevhiîd, Allâh'a ibâdet, güzel ahlâktır ki bunlar, bütün insanlar için geçerli prensiplerdir. Bundan dolayıdır ki Kur'an bir dizi peygamberi (hepsine selâm olsun) andıktan sonra: "İşte bu sizin dininiz bir tek dindir, ben de Rabbinizim, bana kulluk edin!" buyurmuştur.

Gelen her peygamber de yepyeni, daha önce hiç olmayan bir din getirmemiş; yozlaştırılmış olan daha önceki dini, asıl sâflığına döndürerek toplumuna anlatmıştır.

Peygamberler arasında ayırım yapmamak Kur'an'ın temel prensiplerindendir. Bunlardan herhangi birine tâbi olup, onun getirdiği tevhiid dinini uygulayan müslimdir ve felâh ile mev'üddür. Peygamberler birbirini nakzetmez, doğrular. Eğer Hz. İsa'nın risâleti tamamen bitmiş ise: "إِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ ارْقُطْ إِلَى مِطْحَرِكَ مَنْ الَّذِينَ كَفَرُوا وَجَاعِلُ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ" Allah, demişti ki: 'Ey İsa, ben senin canını alacağım, seni bana yükselteceğim, seni inkâr edenlerden temizleyeceğim ve sana uyanları, tâ Kıyâmet gününe kadar inkâr edenlerin üstünde tutacağım. Sonra bana döneceksiniz. Ayrılığa düştüğünüz şeyler hakkında aranızda ben hükmedeceğim. " (3Âl-i İmrân Sûresi: 55) âyetine ne diyacaksınız? İsa'nın risâleti sürmüyorsa Allah neden ona uyanları, tâ Kıyâmete kadar, onu inkâr edenlerin üstünde tutacaktır? Ona uymak, onun getirdiği dine uymakla olur. Demek ki tâ Kıyâmete dek ona uyanlar ve onu inkâr edenler olacak ki yüce Allah, ona uyanları, onu inkâr edenlerin üstünde tutsun ! Kur'an'ın söylediği gerçeklerden kaçmanın, onları te'vîl etmenin ne yararı var?

Ancak vurgulayarak belirtmek isterim ki İsa dininde olan bir insanın da eğer duymuş ise Hz. Muhammed'in (s.a.v.) peygamberliğine inanması ve onun getirdiği tevhiid çizgisine gelmesi lâzımdır. Bu, İslâmın egemenliğini kabul etmek demektir. İslâm, böyle insanlara hoşgörü ile muâmele etmiş, onların ma'bedlerinde özgürce ibâdet etmelerini sağlamıştır. Hz. Peygamber (s.a.v.), Hıristiyan Necranlıları, kendi meşcidinde konuk etmiş ve kendi dinlerine göre ibâdet etmelerini hoş karşılamıştır. Kitâp ehline hoşgürüsü o kadar fazladır ki İslâm, Kitâp ehli kadınla evlenmeyi helâl kılmıştır. Bu durumda kadın kendi dininde kalabilir, hattâ ma'bedine gidip ibâdetini yapabilir. Fakat şirk ehline bu hoşgörü tanınmaz.

"Bugün size iyi ve temiz şeyler helâl kıldı. Kendilerine Kitâp verilenlerin yemeği size helâl, sizin yemeğiniz de onlara helâldir. Ve inananların nâmuslu, hür kadınları-zinâ etmeksizin, gizli dost tutmaksızın, nâmuslu, biçimde mehirlerini verdiğiniz takdirde- size helâldir."

Sayın Koçyiğit, bizim, âyetleri siyâk ve sibâkı içinde ele almadığımızı, bu yüzden yanlışımızı söylüyor. Bizim kanaatimize göre tefsir yapabilmek için hâfiz olmak şarttır. Elhamdülillâh hıfzım vardır ve tâzedir. Âyetleri hep siyâk ve sibâkı içinde düşünürüm. Öyle ise şimdi cennetin, lâf ile değil, imân ve sâlih amel ile kazanılacağını bildiren âyetlere bakalım:

Nisâ Sûresinin 116-121. âyetlerinde Allah'ın birliği, O'na ortak koşanların affedilmeyeceği, kendi kendilerine din hükümleri koyanların ve bu hükümleri

Allah'ın dini sananların şeytânın yolunda oldukları, onların lânetlenecekleri ve cehenneme atılacakları vurgulandıktan sonra devamla şöyle buyuruluyor:

"İnanıp iyi işler yapanları da, alıtlarından ırmaklar akan cennetlere sokacağız, orada sürekli kalacaklardır. Bu, Allah'ın gerçek va'didir. Allah'tan daha doğru sözlü kim olabilir? (İş), ne sizin kuruntunuza, ne de Kitâp ehlinin kuruntularına göre olmaz. Kötülük yapan, onunla cezâlandırılır ve kendisine, Allah'tan başka ne dost, ne de yardımcı bulamaz. Erkek veya kadından her kim, inanarak güzel işler yaparsa, işte öyle kimseler cennete girerler ve zerre kadar haksızlığı uğratılmazlar. Hangi insan, din yönünden iyilik edici olarak yüzünü Allah'a teslim edip dosdoğru İbrâhîm dinine tâbi olandan daha güzel olabilir? Allah, İbrâhîm'i dost edinmiştir."

2Bakara 62, Mâide 69. âyetler üzerindeki açıklamamızı da ele alan sayın Koçyiğit: "Sayın Ateş'in bu görüşleri delil olarak zikrettiği âyet-i kerîmânin siyâk ve sibâkı içinde değerlendirilmediği, onun nerede ve ne maksatla nâzil olduğuna hiç bakılmadığı kolayca anlaşılmaktadır. Oysa buna biraz dikkat edilseydi, gerek Bakara Sûresinde ve gerekse Mâide Sûresinde kendilerine sayısız nimetler verilmiş olmasına rağmen yine de küfürlerinden vazgeçmeyen yahûdîlerden ve hıristiyanlardan söz edilirken bu âyete yer verildiği görülürdü» diyor (s.89).

Siyâka bakmadığımızı nereden çıkarmış sayın Koçyiğit? İyi ya, kendisinin dediği gibi, sayısız nimetler verildiği halde küfürlerinden vazgeçmeyen yahûdîlerden ve hıristiyanlardan söz edilirken zikredilmiş olan bu âyet, onların içinde nânkör olmayıp Allah'a, âhirete inanarak sâlih amel işleyenleri ebedî saâdetle, İlâhî mükâfâtla müjdelemektedir. / Bu, eskimez ve ebedî bir va'ddir. Kur'an, Kitâp ehlinin hepsini aynı kategoriye sokmaz. Peygamberlerini tanımlayan, yahut Allah'ın oğlu sayan veya Allah'ın, üç varlıktan oluşmuş bir tanrı olduğunu söyleyen Kitâp sâhiplerini kâfir olarak nitelerken (Bkz. 5Mâide: 72-73. âyetler), tevhiide bağlı kalan ve güzel davranış içinde bulunanları öğmektedir:

"Ama hepsi bir değildir. Kitâp ehli içinde, gece saatlerinde kalkıp Allah'ın âyetlerini okuyarak secdeye kapanan bir topluluk da vardır. Onlar Allah'a ve âhiret gününe inanırlar. İyiliği emreder, kötülüğün menederler, hayır işlerine koşarlar. İşte onlar da iyilerdendir. Yapacakları hiçbir iyilik inkâr edilmeyecektir. Şüphesiz Allah, konularını bilmektedir." (3Âl-i İmrân Sûresi: 113-115)

Kur'an, Kitâp Ehline, Kitaplarının hükümlerini uygulamalarını emretmekte, bu hükümleri uygulayanları övmektedir: "İçinde Allah'ın hükümünü bulan Tevrat yanlarında dururken seni nasıl hakem yapıyorlar da, sonra dönmüyorlar?"

"Gerçekten Tevrat'ı biz indirdik, onda yol gösterme ve nûr vardır. İslâm olmuş Peygamberler, onunla yahudilere hüküm verirlerdi, kendilerini Tanrıya vermiş zâhidler ve âbidler de Allah'ın Kitabını korumakla görevlendirildiklerinden (onunla hüküm verirlerdi) ve onu gözleyip kollarlardı. " (5Mâide Sûresi: 43-44)

"İncil sahipleri, Allah'ın, onda indirdiğiyle hükmetsinler ..." (5Mâide: 47)

"Eğer Tevrat'ı, İncil'i ve Rablerinden kendilerine indirileni uygulasalardı muhakkak ki, üstlerinde (ki ağaçların meyvalarında)n ve ayaklarının altında (ki irtû) nlerden yerlerdi. İçlerinde doğru yolda giden ılmı bir topluluk var ama, çokları ne kötü işler yapıyorlar" (Mâide Sûresi: 66-68).

Görüldüğü gibi, Kur'an, kendinden önceki ilâhî kitabı kaldırmıyor, onları övüyor, kendisinin de onlara uygun olarak indiğini söylüyor. Kitaplarının gösterdiği yoldan ayrılanları kınarken, kitaplarının ruhuna bağlı kalan Kitap Ehlini övüyor. 7A'râf Sûresinde bu husus daha açık belirtilmektedir:

"Mûsâ Kavmi içinde Hakk'a uyup, Hakk ile adâlet yapan bir topluluk vardır. "

"Yaratıklarımız içinde Hakk'a uyup, hak ile adâlet yapan bir topluluk vardır. " (A'râf Sûresi: 159, 181)

Kur'an, İlâhî Kitap sahibi olup Tevhid'e inanan bütün insanları birliğe, kardeşliğe çağırarak üzere: "Bu sizin ümmetiniz (dininiz) bir tek ümmettir, Ben de sizin Rabbinizim, Bana kulluk edin. " (21Enbiya Sûresi: 92) demektedir.

Öyle ise, Peygamberlerin getirdiği dinler arasında ayrıcalık yapmak, peygamberlerden birini diğerinden üstün tutmak, ilâhi iradeye aykırıdır. Yarar değil, zarar getirir.

Allah'a inanan insanların, hep birlikte Tevhid'e sarılıp kardeş olmaları, karşılıklı sevgi, saygı ve hoş görüyle huzur içinde yaşamaları gerekir. Çünkü, Tanrıları birdir, amaçları da birdir. Hepsinin amacı, O'nun rızasına ermektir. O Yüce ve Güzel Mevlâ kullarının boğazlaşmasından, birbirlerine düşman olup ateş püskürmesinden değil, kardeş olup sevgi ve saygı içinde yaşamalarından hoşlanır. Zâten, dinleri de insanları birbirine dost etmek, mutlu kılmak için göndermiştir. O, ne güzel Mevlâ, ne güzel yardımcıdır !

Kur'an, Allah'ın birliğine bağlı kalıp yalnız O'na tapan Kitap sâhiplerini övüyor, bütün İlâhî Din mensuplarının ibâdet ettikleri mâbedlerin korunmasını öğütüyor: "Eğer Allah, insanları birbiriyle savunmasaydı, içinde Allah'ın adının çok anıldığı manastırlar, kiliseler, havralar ve mescidler yıkılırdı. Ama Allah, dinine yardım edenlere yardım eder. Kuşkusuz O, güçlüdür, üstündür." (22Hac Sûresi: 40)

Bu âyet, Yahûdî, Hıristiyan ve Müslüman mâbedlerini Allah'ın adının çok anıldığı kutsal yerler olarak tanıtmak ve bunların korunmasını öğütlemekle, bu dinlerdeki ruh ve amaç birliğini ortaya koymuştur. Birçok âyetle, Tevhide bağlı Yahûdî ve Hıristiyanları öven Kur'an, bu âyetle de onların mâbedlerini korumağa teşvik etmektedir. Bu mâbedlerden herhangi birini yıkmak, Allah'a kulluk değil, isyân olur. Bundan dolayıdır ki, Osmanlılar, egemen oldukları yerlerde Yahûdî ve Hıristiyanların inançlarına saygı göstermişler, mâbedlerini yapmalarını ve mâbedlerinde özgürce ibâdet etmelerini sağlamışlardır.

Kur'an; "Eğer sizinle tartışılarsa, 'Allah yaptıklarınızı daha iyi bilir' de." (68) buyurmaktadır. Bakınız, sözün değil, cylemin önemli olduğunu vurgulamaktadır. Hattâ cenneti kendilerine özgü kılanlara da: "Doğru işiniz delilinizi getirin ! " (2Bakara Sûresi: 111) diyor. Kur'an'a göre dinlerin ruhuna bağlı kalan ilâhî din mensuplarının hepsi de Allah katında makbuldür. İşte: "Biz, her ümmete, uydukları bir ibâdet yolu (= Şeriatı) yaptık. Onun için (din) iş(in)de serinle aslâ çekişmesinler." (22Hac Sûresi: 67) âyetinde olduğu gibi: "Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol belirledik." (5Mâide Sûresi: 48), "Herkesin yöneldiği bir yönü vardır. O halde hayır işlerine koşun." (2Bakara: 148) "Biz her ümmet için bir kurban ibâdeti koyduk ki Allah'ın, kendilerine rızık olarak verdiği hayvanlar üzerine O'nun adını an(arak hayvanı boğazla)sınlar." (22Hac Sûresi: 34) anlamındaki âyetlerde de her milletin bir dini, bir şeriat düzeni olduğu ve bunların Allah tarafından vaz'edildiği realitesi vurgulanmıştır.

Kur'an, bu şeriatlerin birbirini nakzeden, kaldıran değil, fakat her millete kendi diliyle verilmiş, aynı ruhu taşıyan ve bundan dolayı birbirini doğrulayan İlâhî şeriatler olduğunu bildirmiştir.

Tevrât ve İncil'in tahrîfata uğramış olduğu sorununa gelince: Kur'an kendi devrindeki Kitâp ehlinin ellerinde bulunan Kitâbı doğrulamakta ve bunları Allah'ın Kitâbı kabul etmekte, kendisinin de ona uygun olarak geldiğini vurgulamaktadır. Mâide Sûresinin 43. âyetinde Tevrât'ın içinde Allah'ın hükmünün bulunduğunu söylemekte ve Yahûdilerden onu uygulamalarını istemektedir. Aynı Sûrenin 47. âyetinde de İncil ehline, Allah'ın, İncil'de indirmiş bulunduğu hükümlerini uygulamalarını emretmekte, 48. âyetle de Hz. Muhammed (s.a.v.)e hitâben: "Sana da kendinden önceki Kitâbı doğrulayıcı ve onu kollayıp koruyucu olarak Kitâbı gerçekle indirdik. Artık onların aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet ve sana gelen gerçekten ayrılıp onların keyiflerine uyma ! " buyurulmaktadır.

Kitap ehlinin birçok olumsuz davranışına işaretten sonra tekrar onlara, Kitâplarının hükümlerini

uygulamaları emredilmektedir. " *De ki: 'Ey Kitâp ehli, siz Tevrât'ı, İncil'i ve Rabbinizden size indirileni uygulamadıkça bir esas üzerinde değilsiniz'* ". Bir âyet önce de Tevrât ve İncil'in hükümlerini gereğince uyguladıkları takdirde ağaçların meyvalarından, yerin ürünlerinden bol bol yiyecekleri, bolluğa kavuşacakları; içlerinde ılımlı, orta yolda giden bir topluluk olmakla beraber çoğunun kötü işler yaptıkları belirtilmektedir. Bütün bu âyetler, Kitâplarının hükümlerine lâyıkıyla bağlı kalan Kitâp ehlinin felâha ereceğini vurgulamaktadır.

Şimdi Kur'an böyle dediğine göre demek ki kendisi indiği zaman, mevcut Kitâbı doğru kabul etmektedir. Aksi takdirde olmayan şeyin uygulanmasını istemesi, tenakuz olur.

Ama bu sözümüz, Tevrat ve İncil'de hiç tahrifat olmadığı anlamına gelmez. Kur'an, kendi zamanında, Yahûdilerin ve Hristiyanların ellerinde bulunan Kitâbı doğru kabul etmektedir.

Fakat daha sonra geçen zaman içinde Tevrât ve İncil'de değişimler olmuştur. Matbaanın olmadığı uzun zaman içinde müstensihlerin elinde bilerek veya bilmeyerek bazı değişimlerin olması doğaldır. Bunu, Kur'an'ın anlattığı İsrail oğlu peygamberleri kıssalarını, bugünkü Kitâbı Mukaddes ile karşılaştırınca daha iyi anlarız. Bu kıssaların, Kur'an'da bulunan bazı bölümleri, Kitâbı Mukaddes'te yoktur. Halbuki Kur'an, Kitâp ehline hitaben bu anlattıklarının, kendi kitaplarında bulunduğunu, istedikleri takdirde Kitaplarını getirip karşılaştırmalarını; Hz. Peygambere hitâben de: Kendisine indirilenden kuşku duyuyorsa, bunların kendisinden önce Kitap okuyanlardan sormasını emretmektedir. (10Yunus Sûresi: 94)

Şimdi Kur'an'ın anlattığı kıssalar, Yahûdilerin ellerinde bulunan Kitâba uymuyorsa, bunların doğru olduğunun onlardan sorulmasının anlamı kalmaz. Zira onlar, bu söylenenlerin, kendi Kitaplarına aykırı olduğunu söylerler ki bu da Kur'an'ın aleyhine bir kanıt olurdu. Oysa Kur'an'ın her yerinde Kitâp ehli âlimlerinin Kur'an'ı kendi Kitaplarına uygun bularak onun vahy olduğuna inandıkları anlatılmaktadır. Demek ki Kur'an, kendi devrindeki Kitâbı Mukaddes'i doğrulamaktadır.

Fakat sonraları o Kitaba birçok değişme girmiştir. Hattâ Luter zamanındaki İncil ile bugünkü İncil arasında bile bazı farklar tesbit etmiş durumdayız.

Esasen İncil, Hz. İsâ'nın yazdırdığı bir Kitâp değildir. Sonradan şakirtleri, ondan duydukları İlahî sözleri, kıssaları, va'z mâhiyetindeki mektuplarla çevrelerine iletmislerdir. İşte onların yazdıkları bu mektupların derlenmesinden İnciller meydana gelmiştir.

Kur'an, doğru yola ileten Tevrât'ı da, İncil'i de tasdik etmektedir.

Sayın Koçyiğit, bizim, 16Nahl Sûresinin: " *Dillerinizin, yalan yere nitelendirmesinden ötürü 'şu helâldir, şu haramdır' demeyin; sonra Allah'ın üstüne yalan atmış olursunuz. Uydurdukları yalanı Allah'ın üstüne atanlar iflâh olmazlar.* " mealindeki âyet münâsebetiyle M. Reşîd Rızâ'dan yararlanarak yazdığımız görüşten dolayı da bize çatıyor. Biz demiştik ki:

"Kur'an'ın işaret ettiği bu eylem, yalnız yahûdilere veya müşriklere münhasır kalmamıştır. Zamanla her dîne böyle katmalar olmuş, din adamlarının zanna dayanarak verdikleri hükümler, Allah'ın hükmü kabul edilmiştir. Müslüman fakihler de bu konuda yahûdilerden geri kalmamışlardır. Zaten onların bu, dinin ruhundan uzak ayrıntı hükümleridir ki kolay dini güçleştirmiş, din hakkında kuşkular uyanmasına sebep olmuştur."

Sayın Koçyiğit bu sözün, müslüman fakihlere yönelmiş çok çirkin bir iftirâ olduğunu söylüyor. Neden iftirâ olsun? Kendisi herhalde fıkıh kitaplarını karıştırmaya vakit bulmamıştır. Bu kitaplar, insanı dinden şüpheyeye düşürecek ayrıntılarla dolu değil mi? Şu hülle meselesi nedir? Şer'i hileler, faizi helâl kılmak için başvurulan yollar, iğne deliği kadar ayaklarda bir yerin kuru kalmasından bilmem ne kadar günâhın hasıl olacağı, ne kadar yıl cehennemde yanılacağı vs. vs.

Biraz önce söyledığımız gibi bu görüş, bizim kendi orijinal görüşümüz de değildir. Biz onu, kendisinin de elinden düşürmediği Tefsîru'l-Menâr'dan almıştık. Şimdi el-Menâr'daki ibâreyi aynen alıyorum ve kendi ifademi kaydediyorum:

قال الأستاذ الإمام: من شاء أن يرى نسخة مما كان عليه أولئك اليهود فلينظر فيما بين يديه فانه يراها واضحة جلية. يرى كتباً ألقت في عقائد الدين وأحكامه حرفوا فيها مقاصده وحولوها إلى ما يفر الناس ويمتنعهم ويفسد عليهم دينهم، ويقولون هي من عند الله وما هي من عند الله وإنما هي صادرة عن النظر في كتاب الله والاهتداء به ولا يعمل هذا إلا أحد رجلين: رجل مارق من الدين يتعمد إفساده ويتوخي إضلال أهله فيلبس لباس الدين ويظهر بمظهر أهل الصلاح يخادع بذلك الناس ليقبلوا ما يكتب ويقول. ورجل يتحرى التأويل ويستنبط الحيل ليسهل على الناس مخالفة الشريعة ابتغاء المال والجاه

ثم ذكر الأستاذ وقائع طابق فيها بين ما كان عليه اليهود من قبل وما عليه المسلمون الآن — ذكر وقائع للقضاة والمأذنين، وللعلماء والواعظين، فسقوا فيها عن أمر ربهم، فمنهم من يتأول ويفتر بأنه يقصد نفع أمته كما كان أحبار اليهود يفتون بأكل الربا أضغافاً مضاعفة ليستغنى شعب إسرائيل، ومنهم من يفعل ما يفعل عامداً عالماً أنه مبطل ولكن تفره أمانى الشفاعات والمكفرات

(١) تفسير القرآن الحكيم : ٣٦٨

İşte Üstad'ın bu görüşü münasebetiyle demişiz ki: " Kendi kendilerine koydukları hükümleri Allah'ın hükmü diye gösterip Allah'ın üstüne yalan atan müşrikler onmazlar. Çünkü bu tür hükümler, o zaman için birkaç kişiye çıkar sağlasa da Hakk'ın yolunu daraltır, dini yozlaştırır, sonuçta toplumun sızlanmasına, bozulmasına yol açar.

Bu konuda Reşid Rızâ, hocası Muhammed Abdüh'a dayanarak yahûdi din adamlarının dîni yozlaştırdıklarını belirttikten sonra aynı yolda olan şimdiki müslümanların durumuna temas ederek bazı kadıların, me'zunların âlimlerin ve vâizlerin nasıl Rablerinin buyruğu dışına çıkıp şer'i hilelere başvurduklarına, yaptıkları te'villeri de kamunun yararını gözetme amacıyla yaptıklarını, böylece milleti zengin olsun diye kat kat ribâ yemeğe cevâz veren yahûdiler gibi davrandıklarını, bunlardan kiminin de bu işi, şeytânın iğvâsiyle, bile bile yaptığını anlatıyor (Tefsîru'l-Kur'ânî'l-hakîm: 1/361)

Arkadaşımız, bize âid olmayan, Reşid Rızâ'nın görüşü olan bir sözü neden bize mâl ederek kendisinden beklemediğimiz katı hükmü veriyor? Bir profesöre, arkadaşının sözlerini, amacı dışına çıkarıp başka türlü göstermek yakışır mı?

Sayın Kocyiğit, Kitâp ehlini cehenneme doldurmak için epey isteklidir. Ona göre cehenneme gidecekler, cennete gideceklerden çok çok fazladır. Çünkü Kur'an'da cehennemin ağzına kadar doldurulacağını, ama cennetin dolmasından söz edilmediğini söylüyor ve 50Kaf Sûresinin, Kıyâmette cehennemin " Doldun mu?" İlâhî hitâbı karşısında " Daha yok mu? " dediğini anıyor. (s.90)

Evet, doğrudur, Kur'an'da cehennemin doldurulacağı, cehennem halkının sıkışacağı vurgulanır, cennetin dolmasından söz edilmez. Ama bu, cehenneme gireceklerin, cennete gireceklerden fazla olacağı mânâsına gelmez. Muhakkak ki arkadaşımız, buradaki inceliğin farkında olmamıştır. Cehennem, zindandır, zindan. Zindan geniş olmaz, dar olur. Oraya suçlular doldurulur, sıkıştırılır, birbiri üstüne yığılırlar ki sıkışsınlar, azâb üstüne azâb çöksinler.

" Allah, murdarı temizden ayıklasın ve bütün murdarları birbiri üstüne koyup yığsın da hepsini cehenneme atsın. İşte ziyâna uğrayanlar onlardır." (8Enfâl Sûresi: 37)

" Bu ateş onları uzak bir yerden görünce onlar bunun (kendilerine karşı) öfkesini ve homurtusunu işitirler. (Elleri boyunlarına zincirlerle) Bağlı olarak onun dar bir yerine atıldıkları zaman orada ölümlü çağırırlar. Bugün bir ölümlü çağırmanın, birçok ölü çağırın! " (25Furkan: 12-14)

"Hayır, andolsun ki o Hutame'ye atılacaktır. Hutame'nin ne olduğunu sen nereden bileceksin? Allah'ın tutuşturulmuş ateşidir. Gönüllere işleyen bir

ateş. O, onların üzerine kapatılıp kilitlenecektir. Uzatılmış direkler arasında (bağlı) olarak (kalacaklardır).» (104Hümeze Sûresi: 4-9)

Cehennem, sefâ yeri değil, cefâ yeri olduğundan insanlar, her bakımdan sıkıştırılmaktadır. Yerleri dar, gönülleri dar. Herşeyiyle çekilmez olduğu için orada bulunanlar, ölmeyi yaşamağa yeğlerler.

Ama cennet sefâ yeridir. Onun dolmasından söz edilse, yerin sıkışıklığı anlamı çıkar. Cennet, öyle uçsuz bucaksızdır ki orada dolma, sıkışma diye bir şey söz konusu olamaz. Zira " وجنة عرضها السموات والأرض " Genişliği göklerle yer arası kadar olan bir cennete koşun." (Âl-i İmran Sûresi: 133) âyetinde belirtildiği üzere sadece bir tek cennetin genişliği, göklerle yer arası kadardır. Uzun sonsuzluğunu düşünün. Sadece bir tek cennet o kadar geniştir. Cennetin bir değil, sekiz kat olduğu düşünülürse (bkz. İbn Mâce, Taharet : 57,60) orada dolmanın, sıkışmanın söz konusu olamayacağı, korunan her Allah kuluna yer bulunacağı anlaşılır. Fakat Kur'an'da Cehennemin genişliğinden söz edilmez, darlığı vurgulanır.

Saniyorum ki cennet tekalcileri, cennette kendilerine yer kalmaz korkusuyla oranın kapılarını hemen kapatmak istiyorlar.

Dünyada bugün beş milyar insan var. Bu beş milyar insanın içinde sadece bir milyara yakını müslümandır. Bunun takriben iki katı kadar hristiyan var. Geri kalan da çeşitli dinlere mensup: altıyüz milyon Hindu, birbuçuk milyar nüfuslu Çin Şintoist, Budist vs. İnsanlar arasında bir dine bağlı olmayanlar da var ama ben yine de bunların içinde, kafasında Allah düşüncesi olmayan bir insan tasavvur edemiyorum. Çünkü her insanın hamuruna Allah'ı tanıma ve O'na yönelme eğilimi katılmıştır:

" Rabbim, Âdem oğullarından, onların bellerinden zürriyetlerini almış ve: 'Ben sizin Rabbiniz değil miyim?' diye onları kendilerine şahit tutmuştu. 'Evet, şahidiz' dediler. " (7A'râf Sûresi: 172)

Demek ki Allah'ı tanıma, insanın mayasında mevcuttur. İnsanda bu inanç vardır ama o, çevrenin etkisiyle şaşırtılır: ya tamamen putperestliğe, ya da başka varlıkları da Allah'a ortak koşmağa yöneltilir. Kimi putlara tapar, kimi Allah'ı asıl yaratıcı bilmekle beraber, Allah'ın kızları sandığı meleklerle, yardımcısı sandığı insanlara vs. tapar.

İşte peygamberler, insanları bu inanç sapmasından kurtarıp sadece Allah'a kulluğa ulaştırmak için görevlendirilmişlerdir. Kur'an'a göre bütün peygamberler, aynı amacı gerçekleştirmek üzere gönderilmiş, birbirini doğrulayan Tanrı elçileridir. 26Şuarâ Sûresinde anılan peygamberlerin hepsinin misyonunun, insanlara: Allah'tan korkmayı, O'nun elçisine itaat etmeyi

Öğütledikleri anlatılmaktadır. Kur'an, peygamberlere vahyedilen sözlerin birbirini doğruladığını, Allah'ın elçileri arasında bir ayırım yapılamayacağını, bu peygamberlerin yolunda gidenlerin kurtuluşa ereceğini vurgulayıp, cenneti yalnız kendilerine özgü kılan yahûdileri ve hristiyanları, bu düşüncelerinden ötürü kınarken müslüman din adamları da -Kur'an'ın, bütün tevhid ehline kurtuluş va'deden âyetlerini görmezlikten gelerek, yahut şartlandıkları geleneksel düşünceye göre te'vil, hattâ anlamını tahrif ederek- cenneti tekellerine almak istemişlerdir.

Kur'an'ın, çağları kucaklayan geniş görüşünü, hiçbir te'vil yapmadan, bir şey katmadan, olduğu gibi yansıtmaya çalışmamızdan rahatsız olanlar, aleyhimde müthiş bir karalama kampanyası başlatmışlardır. Bu kampanya, sistemli bir şekilde yürütülmektedir. Tabii bunlar ne kadar tutarsız, çürük, hattâ bâtıl şeyler olsa da halk bunların etkisinde kalmakta ve şahsım hakkında olumsuz düşüncelerle dolmaktadır. Ama biz, gerçeklerin ortaya çıkması için şahsımızı fedâ etmeyi göze aldık. Biz, Kur'an'ın, Hz. Muhammed (s.a.v.) e tebliğ edildiği zamanki anlamıyla dünyaya tanıtılmasını istiyoruz. Çabamız, gayretimiz bunun içindir. Bundan başka hiçbir gayemiz, düşüncemiz yoktur.

Asıl bizi üzen, yıllarca aynı Hocanın kürsüsünde beraber çalıştığımız ve sevdiğimiz bir arkadaşımızın da bize cephe almasıdır. Nedir sebebi bu vâye'lânın? Kimin malını paylaşmıyorlar? Kendileri cennete gireceklerini garantilediler mi? Kimin mülkünü kimden esirgiliyorlar? Cennet Allah'ındır, O, mülkünü dilediğine verir: "*De ki: Allahım, ey mülkün sahibi! Sen, dilediğine mülk verisin, dilediğinden mülk alırsın; dilediğini yüceltirsün, dilediğini alçaltırsın. İyilik Senin elindedir. Sen, herşeye kadirsin!*" (Âl-i İmrân Sûresi: 26)

Âhiret saâdeti, insanların değerlendirmelerine göre değildir (bkz. Nisâ Sûresi: 123. âyet). Soruyorum bu beylere: Beş milyar insandan sadece bir milyara yakını müslümandır. Bunların içinde de pratik müslüman %20 veya en büyük ihtimalle %30'dur. Demek ki pratik müslüman, üçyüz milyonu geçmez. Gerisinin İslâmı, çevreden aldıkları kültürden ibarettir. Bu üçyüz milyon da homojen değildir. Çeşitli hiziplere bölünmüştür: Kimi sünni, kimi şii, kimi bâtini. Sünni çoğunluk da homojen değildir. Biz ülkemizdeki durumu düşünelim: Kimi falancı, kimi filancı ve filancı. Bu gruplar da en doğru müslümanın kendileri olduğunu iddia eder, hattâ bazıları kendileri dışındakilere -ne kadar ibâdet ederlerse etsinler- cennet vizesi vermezler. Acaba onların dediği doğru ise, meselâ en doğru müslüman falancılar ise, onlar kaç kişidir? Yarım milyon mu? İki milyon kabul edelim. Yani onlara göre cennete girecekler, sadece o iki milyondur.

Diyelim bütün fraksiyonlar, pratisyen olduklarından cennetliklerdir. Ama bunların sayısını toplasanız on milyonu bulmaz. Bu, ülkemizde böyle olduğu gibi İslâm âleminde de böyledir. Birbirlerine sapık gözüyle bakan, cennet vizesi vermeyen fırkalar, fırkalar. Ve yeni yeni türeyen tekfir (kâfir sayma) cemâatleri.

Acaba Allah, cenneti beş milyar insandan sadece şu birkaç milyon için mi yarattı? Peki o zaman: "*Rahmetim herşeyi kaplamıştır.*" (7A'râf Sûresi: 156), "*Rahmetim gazâbımı geçmiştir.*" (Buhârî, Tevhid: 55, Müslim, Tevbe: 14-16), "*Allah, rahmeti yüz parça yarattı, doksan-dokuzunu yanında tuttu, yeryüzüne sadece bir parçasını indirdi. İşte bu bir parça rahmet ile yaratıklar birbirine acunaktadırlar. At, (süt emen yavrusuna) değmemesi için ayağını o rahmet sayesinde kaldırdı.*" (Buhârî, Edeb: 19) mealindeki âyet ve hadislerin mânâsı nerede kalır?

Yarattığı beş milyar insandan sadece yüz milyonu cennete ayırıp geri kalan dört milyar dokuzyüz milyonu cehennemde cayır cayır yakan Allah'ın, nasıl rahmeti herşeyi kapsar, gazabından fazla olur? Bu O'nun gazabının, hâşâ rahmetinden fazla olduğu sonucunu doğurur.

Sizin sandığınız gibi değil, beyler. Allah'ın rahmeti (acıması), yaratıkların acımasından doksan dokuz kat fazladır. Esasen bu da bir takribî ifadedir. İnsanların kavrayabilmesi için böyle bir sayı zikredilmiştir. Yoksa O'nun rahmetinin hadd-ü pâyanı yoktur.

Bir baba, evlâdının acı çekmesinden hoşlanmaz iken Allah, kullarının acı çekmesini ister mi? Hayır, zaten onların ruhlarının acı çekmesini önlemek için elçiler gönderip kurtuluş yollarını göstermiştir. Ruhun selâmeti, Allah'ın elçilerinin izinde gitmektir. Onların yolundan ayrılan ruh, kendi kendisini azâba tutsak etmiş olur. Hâşâ Allah, kullarına zulmetmez. Kul, kendi yanlış davranışlarının oluşturduğu azâbın içine düşer: "*Evet, kim kötülük yapar da günâhı, kendisini kuşatırsa işte onlar ateş halkıdır, orada sürekli kalacaklardır.*" (Bakara Sûresi: 81)

Allah, hiçbir yaratığını yakmaktan zevk almaz. Rahmetinin, gazabını geçmiş olması, cennete göndereceklerinin, cehenneme atacaklarından fazla olmasını gerektirir. Zaten cehennem yedi kapılı olması (لَهَا سَبْعَةُ أَبْوَابٍ)

Hicr:44), cennetin ise sekiz kapılı (yani sekiz bölüm) olması (Gülzelce abdest alıp üç defa: Allah'tan başka tanrı olmadığına, O'nun bir olup ortağı olmadığına tanıklık ederim. Muhammed'in de Allah'ın kulu ve elçisi olduğuna tanıklık ederim" diyen kimseye, cennetin SEKİZ KAPISI AÇILIR, dilediği kapıdan girer.) (İbn Mâce, Tahâret, 57, 60, Cenâiz, 57. Hadisi Müslim, Ebû Dâvûd ve Tirmizî de rivâyet etmişlerdir) cennete

gideceklerin, cehenneme gideceklerden fazla olduğunu göstermiyor mu?

Brezilya'da, Meksika'da doğup hristiyan bir ortamda yetişen ve o kültürle şartlanan insanın, dinini bırakması kolay mıdır? Bir de kendinizi onların yerine koyup düşünün: Acaba müslüman ortamda yetiştiği için müslüman olan bir insan, öyle bir ortamda yetişseydi dinini bırakıp müslümün olacak mıydı? Şimdi Âlemlerin Rabbi, o çevrede doğup yetişen o insanların hepsini, hiç ayırım yapmadan cehenneme mi atacaktır? Hele kendilerine İslâm da güzel tebliğ edilmemiş, Kur'an anlayacakları biçimde kendilerine anlatılmamış ise? Ama Cenâbı Hak, inanıp iyi işler yapanlarla müfsidler, korunanlarla fâcirleri bir tutmayacağını söylüyor: "Yoksa biz, inanıp iyi işler yapanları, yeryüzünde bozgunculuk yapanlar gibi mi tutacağız? Yoksa korunanları, yoldan çıkanlar gibi mi yapacağız? (38Sâd Sûresi: 28)

Hayır, hayır, yüce Allah'ın rahmeti, yaratıkların acımasıyla ölçülemeyecek kadar fazladır. Allah, yaratılış yasasına uygun olarak kendisini tanıyan, bir bilen ve kendisine tapan insanları ödüllendirecektir. O'nu tanımayanlar ise eylemlerinin cezasını çekeceklerdir.

Kur'an'ın getirdiği evrensel düşünceler, maalesef daraltılmış, tekelleştirilmiştir. Zaten hep öyle olur. Güzel idealler, evrensel düşünceler, pratisyenlerin elinde daraltılır, millileştirilir, yozlaştırılır.

Şimdi Kur'an'ın, din ayırımı yapmadan, tevhîd ehline ne gözle baktığını, yorumsuz olarak vereceğim: "Ancak sağduyu sahipleri öğüt alır. Onlar, Allah'ın ah-dini (verdikleri sözü) yerine getirirler ve andlaşmayı bozmazlar. Ve onlar, Allah'ın bitirtilmesini istediği şeyi bitirirler (akrabâ ile ilişkiyi sürdürürler), Rablerine saygılı olur ve en kötü hesaptan korkarlar. Ve onlar, Rablerinin yîlzînü (rızasını) arzu ederek sabrederler; namazı kalarlar, kendilerine verdiğimiz rızıktan gizli ve açık olarak (hayır yoluna) harcarlar ve kötülüğü iyilikle savarlar. İşte bu (dünyâ) yurdu(un)un (güzel) sonucu onlarındır: (Onlar) Adn cennetlerine girerler. Babalarından, eşlerinden ve çocuklarından iyi olanlar da kendileriyle beraberdir. Melekler de her kapıdan yan-

larına varırlar: 'Sabretmenize karşılık, selâm size, (bakan) dünya yurdu(un)un sonu ne güzel!' (derler)."

"Ama Allah'ın ah-dini iyice pekiştirdikten sonra bozanlar ve Allah'ın, bitirtilmesini istediği şeyi kesenler, ve yeryüzünde bozgunculuk yapanlar. İşte lânet onlara, yurdu(n)un kötü sonucu da onlarıdır." (13Ra'd Sûresi: 19-25)

Şimdi Allah'ın gerçek kullarının vasıflarını, bir de 25Furkan Sûresinden okuyalım:

"Rahmân'ın kulları, yeryüzünde mütevâzi olarak yürürler, câhillere kendilerine laf atarsa 'Selâm' derler. Gecelerini, Rablerine secde ederek, O'nun divânına durarak geçirirler: 'Rabbimiz, cehennemin azâbını bizden uzaklaştır, doğrusu onun azâbı, sürekli ve şargın bir azâbdır!' derler. Ve harcadıkları zaman ne israf ederler, ne de cimrilik ederler; harcamaları, bu ikisinin arasında dengeli olur."

"Ve onlar, Allah ile beraber başka tanrıya yalvarmazlar. Allah'ın yasakladığı canı, haksız yere öldürmezler ve zinâ etmezler. Kim bunu yaparsa cezâsını bulur: Kiyâmet günü, onun için azâb iki kat yapılır ve o azâbın içinde hor ve hakîr olarak kalır. Ancak tevbe edip inanan ve yararlı iş yapanlar; işte Allah, onların kötülüklerini iyiliklere değiştirir. Allah, çok bağışlayan, çok esirgeyendir. Kim tevbe eder, ve yararlı iş yaparsa o, makbûl bir kimse olarak Allah'a döner. Onlar yalan ve boş sözün yanında bulunmazlar, boş laf (konuşanlar)a rasıladıklarında vekar ile geçip giderler. Ve kendilerine, Rablerinin âyetleri hatırlatıldığı zaman onlara karşı sağır ve kör davranmazlar. Ve: 'Rabbimiz, bize gözler sevinci (gönüller) açan eşler, ve çocuklar lutfeyle ve bizi korunanlara önder yap' derler."

"İşte onlar, sabretmelerine karşılık saraylarda ödüllendirilecekler ve orada bir sağlık dileği ve selâm ile karşılanacaklardır. Orada ebedî kalacaklardır. Ne güzel karargâh ve ne güzel makamdır orası!"

"De ki: 'Duânız (ibâdetiniz) olmadıktan sonra Rab-bim sizi ne yapsın? Yalanladınız. Bu yüzden cezâlandırılmanız gerekecektir.' (63-77)

Gönlümüzün, Kur'an'ın evrensel düşüncesiyle aydınlanması dileğimizle.